“Благочестя — це добрий норов, а гріх — це те, що викликає сумнів у твоєму серці, і ти не бажаєш, щоб про це дізналися люди.”

Передається від ан-Навваса ібн Сам‘ана аль-Ансарі, нехай буде задоволений ним Аллаг, що він сказав: «Я запитав Посланця Аллага, мир йому і благословення Аллага, про благочестя та гріх. І він сказав: “Благочестя — це добрий норов, а гріх — це те, що викликає сумнів у твоєму серці, і ти не бажаєш, щоб про це дізналися люди.”»

[رواه مسلم] [صحيح]

Пророка Мухаммада, мир йому і благословення Аллага, запитали про благочестя і гріх, і він сказав: Найвищим проявом благочестя є гарні моральні якості: по відношенню до Аллага — через богобоязливість, а по відношенню до людей — через терпляче перенесення образ з їхнього боку, стримування гніву, привітний вираз обличчя, лагідність у словах, підтримання родинних і братерських зв’язків, слухняність у благому, доброту, лагідність, щедрість і благонравне спілкування з іншими. Гріх — це те, що породжує вагання у душі, не дозволяючи людині здійснювати його зі спокоєм. Серце відчуває сумнів і побоюється, що це може бути гріх. Людина не бажає, щоб достойні люди бачили її у цьому, усвідомлюючи потворність вчинку. Адже душа за своєю природою любить, коли люди бачать її в доброму, а якщо вона не хоче, щоб інші дізналися про певну дію, це ознака того, що в ній немає блага.

http://www.sunnah.global/hadeeth/uk/show/4308